

Джеймс Патерсън и Хауърд Роуън - „Втори меден месец“

Итън Бреслоу се пресегна за бутилката шампанско „Перие Жуе“, поставена в кофичка с лед до леглото, той просто не можеше да престане да се усмихва. Не му се беше случвало да е толкова щастлив, откакто се помнеше. Не си беше представял, че е възможно подобно щастие.

– Какъв е световният рекорд за необличане на дрехи по време на меден месец? – попита закачливо, оскъдно прикрил с чаршаф изваяното си тяло от метър и осемдесет и осем сантиметра.

– Не съм много сигурна, при положение че това е първият ми меден месец – отговори младоженката Абигейл и се подпря на възглавницата до него. Още беше задъхана след най-бурното им любовно преживяване досега. – Все пак, както сме я подкарали – добави тя, – със сигурност съм прекарила с количеството дрехи в багажа.

Двамата се засмяха, Итън наля още шампанско, подаде чашата на Абигейл и се загледа в нежните ѝ сини очи. Тя беше толкова красива и – проклето клише – притежаваше още по-голяма вътрешна красота. Никога не беше срещал някой толкова мил и състрадателен. С една кратичка дума го бе направила най-щастливия човек на планетата. *Вземате ли този мъж за свой законен съпруг?*

Да.

Итън вдигна шампанското си за наздравица и лъчите на карибското слънце, които се процеждаха през завесите, проблеснаха в мехурчетата.

– За Аби, най-прекрасното момиче на света – обяви той.

– И ти не си лош. При все че ме наричаш момиче.

Чукнаха чаши, отпиха мълчаливо и се насладиха на гледката пред крайбрежното си бунгало в Губернаторския клуб в Търкс и Кайкос. Всичко беше свършено – приятният аромат на цветовете на дивия памук откъм огромното им легло с балдахин, нежният островен бриз, който нахлуваше през френските прозорци, отворени към вътрешния двор.

На един много различен остров – Манхатън – таблоидите изливаха тонове мастило в писането на истории за връзката им. Итън Бреслоу, потомък на могъщата финансова империя Бреслоу, някогашното лошо момче на нюйоркския парти елит, най-накрая беше пораснал благодарение на много разумна и земна жена със специалност педиатър на име Абигейл Майкълс.

Преди да я срещне, Итън беше прословут въздухар. По отношение на жените, на дрогата, дори на кариерата си. Беше се опитал да открие нощен клуб в Сохо, да издава списание, посветено на виното, да направи документален филм за Ейми Уайнхаус. Но не вложи сърце в никое от тези начинания. Дълбоко в себе си той нямаше представа какво иска да направи с живота си. Беше за никъде.

Но откри Аби.

С нея беше много забавно, а и самата тя беше забавна, но и целенасочена. Нейната отдаденост към децата го беше трогнала истински, беше го вдъхновила. Итън се стегна, приеха го в юридическия факултет на Колумбийския университет и се дипломира. След първата си седмица работа във Фонда за направи предложение.

Сега бяха младоженци и се опитваха да създадат свои деца. И то се опитваха с всички сили. Това се беше превърнало в тяхна шега. Нямаше друга двойка след Джон и Йоко, която да беше прекарвала толкова време в леглото.

Итън глътна последните капки „Перие Жуе“.

– Е, как мислиш? – попита той. – Дали да не дадем малко почивка на табелата „Не безпокойте“ и да се поразходим по плажа? Може да си вземем нещо за обяд.

Аби се приближи още повече до него, а дългата ѝ кестенява коса се разстла по гърдите му.

– Другият вариант е да си останем тук и отново да си поръчаме румсървис – отговори тя. – Може би след като възбудим апетита си още малко.

Тогава на Итън му хрумна нещо интересно.

– Ела с мен – каза той и се надигна от леглото с балдахин.

– Къде отиваме? – попита Абигейл.

Усмиваше се, беше заинтригувана.

Итън взе кофичката за лед под мишница.

– Ще видиш – рече загадъчно.

В началото Аби не беше много сигурна как трябва да възприеме това. Застанала гола до Итън в голямата баня, тя сложи ръка на хълбока си, сякаш да каже: *Шегуваш се, нали? Секс в сауна?*

Итън избра точния начин да я насочи.

– Приеми го като занимание по йога – каза той. – Само че ще е още по-хубаво.

Насочването до голяма степен я убеди. Аби много обичаше часовете си по йога в Манхатън. Нямаше нещо, което да я накара да се почувства по-добре след дълъг работен ден.

Освен това може би. Да, носеше голям потенциал. Нещо, за което можеха да се кикотят години наред, истинско паметно преживяване от медения месец. Или най-малкото беше страхотна възможност за изгаряне на калории.

– След теб, скъпа моя – заяви Итън и отвори вратата на сауната с шеговита галантност.

Губернаторският клуб беше прочут с внушителните си бани, оборудвани с мраморни душкабини с шест глави и японски вани.

Итън грижливо покри пейката пред стената в дъното с хавлия. Аби легна, а той увеличи температурата и плисна малко вода върху вулканичните камъни в ъгъла. Сауната се изпълни с пара.

Коленичи върху кедровата настилка пред Аби и протегна ръка към кофичката с лед. Малко любовна игра нямаше да навреди.

Сложи кубче лед между устните си, наведе се напред и започна бавно да обхожда тялото ѝ с уста. Ледчето едва докосваше кожата ѝ от страничната част на шията, през извивката на гърдите и надолу чак до пръстите на краката ѝ, които сега се свиваха от удоволствие.

– Това е... прекрасно – прошепна Аби със затворени очи.

В момента усещаше горещината в сауната с пълна сила, потта започваше да излиза от порите ѝ. Беше толкова вълнуващо. Цялата беше мокра.

– Искам те в мен – промълви тя.

Но щом отвори очи, Абигейл изведнъж подскочи от пейката. Беше се втреничила ужасено над рамото на Итън.

– Какво? – попита той.

– Там има някой! Итън, видях човек.

Итън се обърна и погледна към вратата и стъкленото прозорче в нея с размери почти с големината на документ за самоличност. Той не видя нищо – или никого.

– Сигурна ли си? – попита.

Аби кимна.

– Сигурна съм. Някой мина оттам. Сигурна съм.

– Мъж ли беше, или жена?

– Не мога да кажа.

– Вероятно е била камериерката – предположи Итън.

– Но ние не сме махнали табелката „Не безпокойте“ от вратата.
– Сигурен съм, че първо е почукала, но не сме я чули – той се усмихна. – Като се има предвид от колко време стои там тази табелка, може да се е зачудила дали сме живи. Аби леко се поуспокои. Вероятно Итън беше прав. И все пак...
– Може ли да провериш за всеки случай? – помоли тя.
– Разбира се – отвърна той. Шеговито вдигна кофичката за лед и я сложи пред слабините си. – Как изглеждам?
– Много смешно – скастри го Абигейл и леко се усмихна.
Подаде му хавлията от пейката.
– Връщам се след секунда – уведоми я той и уви кърпата около кръста си.
Стисна дръжката на вратата и я дръпна към себе си. Не стана.
– Заяла е. Аби, не може да се отвори.
– Какво говориш, как така не може да се отвори? Усмивката в миг изчезна от лицето на Аби.
Итън задържа дръжката още по-силно, но вратата на сауната не помръдваше.
– Сякаш е заключена – каза той. Само че и двамата бяха наясно, че на вратата нямаше ключалка. – Трябва да е заяла.
Той притисна лицето си към прозорчето за по-добра видимост.
– Виждаш ли някого? – попита Абигейл.
– Не. Никого.
Той сви ръка в юмрук, потропа по вратата и извика:
– Хей, има ли някой?
Не последва отговор. Тишина. Тревожна тишина. Зловеща тишина.
– Очевидно не е била камериерката – промълви Аби. В този момент ѝ хрумна нещо. – Мислиш ли, че може да са ни обрала и да са ни заключили тук?
– Възможно е – отговори Итън.
Не можеше да отхвърли тази идея.
Но като син на милиардер беше по-малко загрижен от вероятността да са го обрала, отколкото да е заключен в сауна.
– Какво ще правим? – попита Аби.
Започваше да се плаши. Виждаше го в погледа ѝ, а това плашеше него.
– Първо ще спрем подгряването – отвърна той и избърса потта от челото си. Натисна бутона за изключване на контролния панел. След това взе черпака, който стоеше до вулканичните камъни, и го показа на Аби. – Това е второто.
Итън подпъхна дървената дръжка на черпака под вратата като лост и натисна с цялата си тежест.
– Получава се! – възкликна тя.
Вратата се повдигна от пантите си, бавно се отмести. С още малко усилия Итън щеше да успее да... щрак! Дръжката се прекърши като кибритена клечка и Итън политна към стената с главата напред. Обърна се, а Аби ахна:
– Тече ти кръв!
Над дясното му око имаше рана, а на бузата му – червена капка. След това струйка. Като лекар на Аби не ѝ бе чужда гледката на кръв и винаги знаеше какво трябва да направи. Това беше различно. Не беше в кабинета си в болницата; не разполагаше с марли или бинтове. Нямаше нищо. А и този, който кървеше, бе Итън.
– Е, не се бой – опита се да я успокои той. – Всичко ще бъде наред. Ще се справим.
Тя не беше убедена. Онова, което ѝ се беше струвало горещо страстно, сега беше само горещо. Ужасно горещо. При всяко вдишване усещаше как топлината в сауната пари дробовете ѝ.
– Сигурен ли си, че подгряването е изключено? – попита тя.

Всъщност Итън никак не беше сигурен. Помещението ставаше дори още по-горещо.
Как е възможно?

Не го интересуваше. Скритият му коз беше тръбата в ъгъла, клапанът за аварийно изключване.

Стъпи върху пейката и завъртя крана перпендикулярно на тръбата. Последва шумно съскане. Въздишката на облекчение на Аби беше още по-силна. Не само че топлината престана да бълва, но и от вентилатора на тавана нахлу хладен въздух.

– Ето – заяви Итън. – Ако имаме малко късмет, може да сме включили аларма. Дори и да не е така, ще се справим. Имаме много вода. Накрая все ще ни намерят.

Но едва беше изрекъл това, и двамата сбърчиха носове и започнаха да душат въздуха.

– Каква е тази миризма?

– Нямам представа – отговори Итън.

Каквато и да беше, в нея имаше нещо нередно.

Аби първа се разкашля и отчаяно вкопчи ръце в шията си. Гърлото ѝ се бе затворило, не можеше да диша.

Итън се опита да ѝ помогне, но само след миг и той не бе в състояние да си поеме дъх.

Всичко се случваше толкова бързо. Спогледаха се със зачервени и насълзени очи, а телата им се гърчеха в агония. От това по-ужасно нямаше накъде.

Но имаше.

Итън и Аби се свлякоха на колене и ахнаха, щом видяха две очи през прозорчето на сауната.

– Помощ! – едва успя да промълви Итън с протегната ръка. – Моля ви, помогнете!

Но очите само продължиха да се взират в тях.

Немигачи, безчувствени. Най-накрая Итън и Аби осъзнаха какво се случваше. Това беше убиец – убиец, който ги гледаше как умират.

Казано е веднъж и бих го повторил хиляда пъти. Нещата невинаги са каквито изглеждат. Да вземем за пример стаята, в която седях. При вида на елегантните мебели, персийските килими и картините с позлатени рамки, които красяха стените, бихте си помислили, че съм влязъл в някой от дизайнерски обзаведените домове в предградията. Със сигурност не и в кабинета на някакъв тип в Долен Истсайд, Манхатън.

Ето го и него, седнал насреща ми.

Ако беше още малко по-отпуснат назад, столът му щеше да се прекатури. Носеше дънки, тениска с якичка и кафяви спортни сандали. И за милион години не бихте отгатнали, че е психоаналитик.

Допреди седмица самият аз изглеждах също тъй отпуснат и релаксиран. Не бихте предположили, че съм на ръба да прекратя единайсетгодишна кариера във ФБР. Прикривах го добре. Поне така си мислех.

Шефът ми Франк Уолш беше на друго мнение. Това, разбира се, е доста меко казано. Франк на практика ме беше приклепил в словесен двубой и ми крещя с дрезгавия си глас на пушач, докато не си изпях всичко. *Трябва да посетиш психоаналитик, Джон.*

Ето защо се съгласих да се видя с безкрайно лежерния доктор Адам Клайн в кабинета му, преобразен като дневна. Неговата специалност беше работата с хора, жертва на „дълбок емоционален стрес вследствие на лична загуба или душевна травма“.

Хора като мен, Джон О’Хара.

Бях наясно единствено с факта, че ако този тип не ми дадеше удостоверение за надеждно психическо състояние, мястото ми в Бюрото щеше да изстине. Свършен. Уволнен. Сайонара.

Проблемът всъщност не беше в това.

Проблемът беше, че не ми пукаше.

– Значи вие сте доктор Мъка, а? – попитах, седнал в креслото, което определено имаше за цел да ме накара да забравя, че всъщност съм на кушетката.

Доктор Клайн кимна и се усмихна леко, сякаш не беше изненадан ни най-малко от сарказма, проявен още в самото начало.

– А от онова, което съм чувал за вас, вие сте агент Бомба с часовников механизъм – върна ми го той. – Е, започваме ли?